

BRANDKÅRSTIDSKRIFT

Nr 4

ORGAN FÖR SVENSKA BRANDKÅRERNAS RIKSFÖRBUND

Redaktion: Styrmsgatan 1, Stockholm. - Tel. 60 63 08. - Postgiro 4870.

Redaktör och utgivare: Kapten Erik Gillner.

1941

23 årgången

Titt i en amerikansk tidskrift.

Det är både roligt och lärorikt att bläddra i amerikanska brandtidskrifter. Vad som genast slår en, är de klatschiga illustrationerna. Särskilt eldsvådefotografierna äro utmärkta och oftast synnerligen dramatiska. Man förundrar sig över fotografens påpasslighet att kunna knäppa just i det ögonblick, då tegelmuren i hela sin höjd störtar samman och brandmän i fullt språng äro på väg ur farozonen. Ibland har dock en enkel europeé en känsla av att illustrationerna äro alldeles för verklighetstrogna, såsom då det i närbild visas, hur man hittar brandlöjtnant Meehan i ruïnerna av ett sammanstörtat hus. Fyra brandmän lyfta just upp en man, vars ena ansikts-halva är en enda blodig, slamsig köttmassa och knappast mer påminner om ett ansikte. Det är en illustration, som inte ens en nyhetshungrig stockholmsdrake och långt mindre en svensk brandtidskrift skulle våga sig på att föra

in utan att allvarligt stöta sig med läsekretsen. Eller se på bilden från uppröjningsarbetet efter eldsvådan i en danslokal i Mississippi. Ett-hundranittioåtta negrer drevos av eld och rök in i en hörna av lokalen, där de omkommo, och på bilden håller man just på att röja upp i högen av döda kroppar. Jag skulle tro, att det är en sak som är stark, även för amerikanska läsare.

Nåja, det går naturligtvis inte att vara europeiskt klemig, och jag skall gärna förlåta amerikanarna de där två bilderna för alla de andra lyckade och smakfulla fotografiernas skull. Titta bara på "John J. Harvery", som genom fem vattenkanoner vräker ut 16,000 gallons vatten per minut, det är så man riktigt hör, hur det fräser om strålarna. Eller se på den där bilden från Atlantic City, där en bensintank flyger i luften, lågorna stiga skyhögt och röken rullar fram i tunga runda vågor högt över staden. Det är illustrationer det.

Men det är inte bara sådant, som rör rena yrket, som man vill se bilder av, det är lika roligt att se chief Melcor förevisa sitt senaste fiskafänge eller chief Sullivan, Boston, Mass., med foten på en nyskjuten råbock. Att fotografen också var med, då Deanna Durbin döpte Santa Monicas nya motorspruta, är bara naturligt, liksom det även är naturligt, att brandchefernas fruar, som alltid äro med på möten och kongresser, sköla fotograferas och visas för läsekreten. Illustrationerna äro således både rika och omväxlande.

För övrigt har man både goda, intressanta och lärorika artiklar om alla de ämnen, som vi själva läsa om i våra inhemska facktidsskrifter; och jag skulle vilja råda var och en, som kan läsa det allra lilla minsta engelska, att prenumerera på en amerikansk brandtidsskrift. Det är värt sina pengar.

Amerikanska brandmän tycka om att diskutera och i skrift föra fram sina åsikter. Det senare är ju en sak, som svenskt brandbefäl inte gör, det ser man i våra brandtidsskrifter. De, som där skriva minst av alla, är svenskt brandbefäl. Alla andra kunna yttra sig, försäkringsmänniskor, officerare, tekniker, men brandofficerarna sitta inskrämda i sina brandstationer och tiga. Amerikansk frimodighet däremot förnekar sig inte, man diskuterar t. ex. när och hur man bäst skall provköra sina pumpar och stegar, om metoder att förhindra att vissa delar av brandposterna stjälas bort, hur man skall nedbringa antalet falska larm, bästa sättet att torka slang, luftkonditioneringseldfarlighet, om frivilliga brandmäns privatbilar böra förses med brandsirener, om fordringar på personal, som skall anställas, om brandkärerna skola betala avgift för varje brandpost, vem som skall underhålla brandposter o. s. v.

Det här om brandposterna ver-

kar underligt för en svensk, men av diskussionsinläggen framgår, att i vissa städer vattenverken ägas av privatpersoner. Brandchefen i en stad omtalar, att brandkåren årligen betalar 60 dollars för varje brandpost, men att det privatägda vattenverket då också helt har hand om underhållet av brandposterna. Brandchefen i Detroit meddelar, att hyra ej betalas för brandposterna och att brandkåren själv övar tillsynen över dem. På vintern skottar man bort snön och på sommaren, då grödan växer hög, slår man gräset, så att brandposterna alltid äro fullt synliga. (Alla amerikanska städer äro således inte stenökmar, ännu finns det tydligt lantliga idyller med gräs mellan gatstenarna.)

Det är massor av sådana här saker man utbyter åsikter om, och det bästa är, att det är så många som yttrar sig, trettio eller fyrtio inlägg är inget ovanligt. Det är inte så långa avhandlingar från var och en, men i stället är det inget onödigt prat, man talar om hur man har det hos sig och vad man tror skulle vara bäst.

En mycket stor del av innehållet upptages av eldsvådeskildringar. Det är ingen brist på eldsvådor och varje eldsvåda blir därför inte så särskilt ingående omtalad. Det är naturligtvis också bara de stora eldsvådorna, som kommer med, och man nöjer sig ofta med att redogöra för eldsvådans huvudsakliga förlopp samt för hur många människor, som omkommo och hur stora förlusterna i dollars blevo. Någon gång, och då mera i förbigående, nämner man något om orsaken till eldens hastiga utbredning, och oftast blir det då den eldfarligen inredningen och de öppna vertikala förbindelseschakten (t. ex. hisstrummor), som få skulden. För en europeisk iakttagare är det oerhört skrämmande, att så många människor omkomma genom elds-

olyckor. Tiotusen människor mista årligen livet på detta sätt, och rent kusliga äro de stora hotelleldsvådorna, där offrens antal i bästa fall bara är fem eller sex, men ibland ett trettiotal.

Se på hotell Terminal i Atlanta. Uppfört i fem våningar av tegel, mellanväggar, bottnar och hisschaktet av trä, reservutgång saknas. Huvudtrappan, alltså den enda trappan, ej avskild från hotellkorridorerna. Klockan tre på morgonen den 17 maj 1938 slog det eld i bottenvåningen och trappan spärrades omedelbart av elden. Trettiofem av hotellets sextiofem gäster omkommo och ett stort antal skadades.

En svensk brandman blir förskräckt över bristen på förebyggande brandskydd i det här fallet, visserligen ha vi haft Hindås och Svärdsjö, men det var dock på rena landsbygden, här gäller det en stad med både byggnadsinspektion och brandkår. På det hela taget tycks det vara så, att bebyggelsen ur brandskyddssynpunkt är sämre än hos oss. Om detta vittnar ju också de ras, som äro vanliga vid eldsvådor. En amerikansk brandman går inte i onödan in i ett brinnande hus, han vet alltför väl, att byggnaden kan störta ihop när som helst, och därför står han kvar på gatan och sköter vattenbegjutningen därifrån. Vattentorn och vattenkanoner komma därför, som man kan se av de flesta eldsvädebilder, till livlig användning. Trots dessa försiktighetsåtgärder inträffa en mängd olycksfall med dödlig utgång. Det är oftast murar, som störta in och begrava brandmännen, eller också är det trafikolyckor. Det är betecknande för skillnaden mellan livriskerna för amerikanska och svenska brandmän, att Boston räknar sextio omkomna brandmän och Stockholm endast två. Boston har i runt tal 800,000 inv. och Stockholm i runt tal

600,000, och deras brandkårer torde vara ungefärligen jämgamla.

Det är som sagt också trafikolyckorna, som kräva offer bland brandmännen, och en firma, som säljer sirener, vrålar ut i sina annonser: köp sirener, det omkommer fler brandmän på väg till eller från eldsvådorna än under dem, köp våra sirener, dom är bäst. Man får se bilder från kollisioner, där stora tunga stegvagnar gjort sådana vurpor och se så tilltygade ut, att man knappt vågar se efter i texten, hur det gått för personalen. Man känner i Amerika också tydligen på sig, att allt inte är som det skall vara, och mr. George C. Tichenor, hedersbataljonschef vid Los Angeles brandkår, säger ifrån, att det är ytterst sällan, om ens någonsin, som något värdefullt räddats på bekostnad av ett brandmannaliv. Låt oss skynda lagom, säger han, man har aldrig mera brättom, än att man har tid att se sig för och att tänka. Visst skall man taga risker, om det är nödvändigt, men det tror han är sällan, och han anför ett par exempel, där brandmän onödigtvis gått in i brinnande byggnader och fått ras över sig med dödlig utgång. Nej, menar mr. Tichenor, stanna på gatan. Let's spend a second to think first.

Det är också roliga saker amerikanerna få läsa om i sin brandtidskrift. Se bara här, vad som hände i Hempstead N. Y. Byn hade fått en ny brandsiren och den var så effektiv, att den hördes tio mil. För omgivningens skull skall vi hoppas, att det var engelska mil. Två män och en flicka roade sig nu med att på en enda natt falskeligen sätta igång sirenen sex gånger, och man får ju förstå att Hempsteadborna icke hade det särskilt lugnt den natten. Man lyckades emellertid få fast dem, flickan fick en varning och männen dömdes till vardera hundra dagars fängelse. Det var väl en solskens-

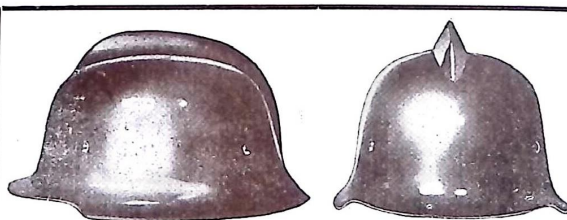
historia för en laglydig brandman? Tänk om man en enda gång kunde sätta fast en falsklarmare! Eller läs den här notisen om La-Guardia. New Yorks brandkår stod inför avgörandet, om åtta-timmarsdag med tre-skift skulle införas eller ej, och femhundra uniformerade brandmän uppvaktade borgmästaren med att paradera på gården utanför hans tjänstelokal. La-Guardia kommer ut och blir i en högtalare intervjuad av brandmännens ombudsman. Samtalet hörs av alla de paraderande brandmännen, vilket naturligtvis är avsikten, och då La-Guardia på fråga om han kommer att rösta för åtta-timmarsdagen svarar ja, glömma brandmännen att de äro på parad och stå i givakt och börja helt plötsligt applådera. Det tycker tidskriftens redaktör är en solskenshistoria.

Lokala medarbetare har man över hela den stora kontinenten, och det finns därför alltid gott om notiser om ditt och datt från här och var. Chikagomedarbetaren talar om, att i Chikago finns den största brandmannafamiljen. Den består av pappa James R. Hughes, pensionerad brandkapten, samt hans sex söner, som alla äro kaptener, löjtnanter eller brandmän vid Chikago brandkår. I samma nummer får

man veta, att en elva års pojke i Bridgeport, Conn., på väg till söndagsskolan gjorde en falskalarm, och att han, då han sedan ertappades, ångrade sig djupt och lovade att aldrig göra så mer. Att brandchef Horatio H. Daub hade ett mycket trevligt kalas i anledning av att han varit gift med samma mrs Daub i femtio år hör till de mera trevliga nyheterna, liksom även att brandkåren i East Rochester, N. Y., häromdagen blev anmodad att fånga in en bortflugen papegoja, som slagit till i ett träd, och att man också lyckades med detta viktiga räddningsarbete.

New Yorkmedarbetaren har en notis, som kommer oss att undra över hur det egentligen står till med det omskrifna negerhatet i U. S. A. Läs bara: "Kapten Wesley Williams, neger, anställd vid New Yorks brandkår, har befordrats till bataljonschef. Det är hans tredje befordran sedan han anställdes vid kåren 1919. Han har gjort en snabb karriär. Hans farfar föddes i slaveri. Hans fader, Jim Williams, var övervaktmästare vid Grand Central Station och var mycket god vän med avlidne president Theodore Roosevelt."

S. E. J.

BRISSMANS LÄTTMETALLS- HJÄLMAR

en succé inom hjämtillverknigen.

Över 4,500] hjälmar sålda sedan 1 april 1938.

Egen tillverkning, lagligen skyddad. Godkänd av Riksförbundets Arbetskommission.

Köp ej några hjälmar utan att först se på våra hjälmar de sändas kostnadsfritt till påseende.

All övrig brandmaterial av bästa kvalitet till lägsta priser.

BRISSMANS BRANDREDSKAP. Inneh. Brandmästare F. BRISSMAN. **Halmstad.**

Synnerligen lämpliga för Frivilliga- och Industribrandkåror då de varken rosta eller krympa.

Eslövs brandkårs nya brandbilar.

År 1939 beviljades Eslövs brandkår av stadsfullmäktige ett anslag om 31,000 kr. för nyanskaffningar. Av dessa medel förvärvades bl. a. 2 st. brandautomobiler, vilka dock av olika anledningar först kunde installeras och tagas i bruk under sistförflutna året. Dessa brandvagnar (bild 1) äro till sin byggnad fullständigt likartade. De äro avsedda att var för sig utgöra en utryckningsenhet, varför utrustningen å vardera utgöres av redskap för såväl livräddning som eldsläckning. De äro dessutom konstruerade och utrustade för tillfälligt bruk som ambulanser.

Bilarna, som äro byggda på Ford-chassier (917 T 1939) försedda med 85 hkr. V motor äro i flera avseenden avvikande från hittills vanliga brandbilstyper.

Sålendes är pumpen (typ Api 101 — BVF, bild 2) monterad framtill å chassiet och kan medelst friktionskoppling direkt kopplas till motorn. Härigenom har särskild växel och långa axelledningar kunnat undvikas och manövreringen

göras enklast tänkbar. Evacueringen utföres medelst motorns avgaser. Motorns kylvatten cirkulerar kring pumphuset mantel varigenom frostbildning i pumpen förhindras. Vid pumpning erhåller motorn erforderligt kylvatten från pumpen. Framtill, å en kraftigt konstruerad "kofångare" finnes gasreglage samt extra såväl kortslutnings- som startkontakt. Ett riskmoment föreligger givetvis vid frontmontage i det att skador lätt kan uppstå vid eventuell kollision, men å andra sidan äro sådana fördelar som åtkomlighet vid svårtillgängliga vattensamlingar, utrymmebesparing, lättare montering och överblick och avbalansering av bilen så stora att någon tvekan ej rådde vid valet av placeringen.

På chassiets ram är på ett underlag av bräder och porös träfiberplatta monterad en vattentank av koppar med en rymd av 400 lit. Då tanken på grund av placeringen under sätena i manskapshytten måste göras synnerligen låg — 200 m/m — har uttag i dess botten

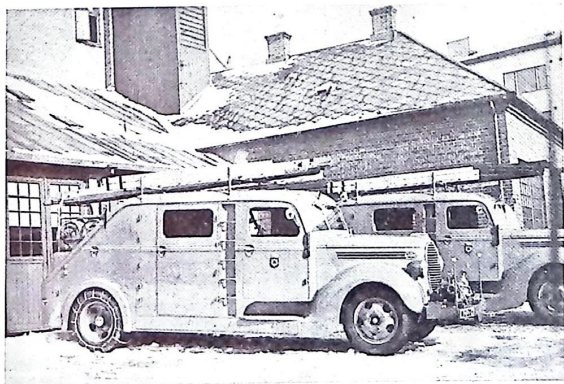

Bild 1.

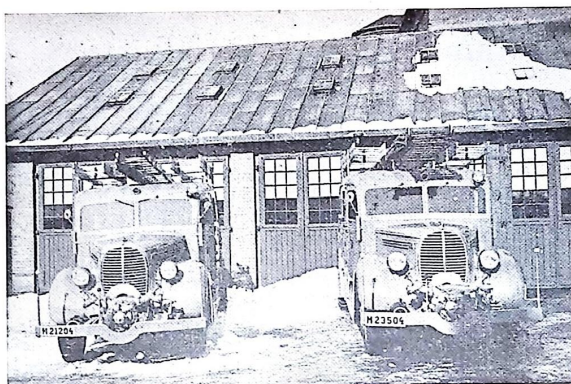

Bild 2.

gjorts såväl fram som baktill, vilka förenats i en ledning som anslutits till pumpen. Till ena tryckuttaget kan en klen slang, försedd med 5 m/m munstycke anslutas.

Vid företagna prov har vattengivning verkställd under en tid av 12 min. vid 3 kg. pumptryck.

Karosseriet, som är heltäckt, innehåller förutom 3-mans förarhytt särskild hytt för manskapet med bekväm plats för 6 personer. Sätena äro placerade i bilens längdriktning. Ryggstöden äro fällbara och mellan desamma har plats beretts för 100 m. 51 m/m tryckslang, avsedd för användning mellan grenrör och strålrör, samt 25 m. klen-

slang av gummi på rulle. I hyttens bakre vägg ett medicinskåp inbyggt med utrustning som möjliggör "första hjälpen" vid alla tänkbara olycksfall. Genom att fälla ovan nämnda ryggstöd beredes plats för tvenne specialkonstruerade sjukbärlar, vilka i hopfällbart skick medföras i under fotstegen placerade lädor, vari dessutom förvaras för pumpen avsedda sugslangar (bild 3). Bakom manskapshytten har i särskilda fack beretts plats för, i ett övre, dubbel uppsättning brandpostmateriel, grenrör, strålrör, bilor och hinkar, och i ett undre för 400 m. 63 m/m tryckslang. I ett snedfack i anslutning till för-

Bild 3.

utnämnda är å ena sidan plats för syrgasandningsapparat på skjutbord, ävensom syrgastub och alkalipatron i reserv, samt å andra sidan för diverse småmateriel, såsom slangbindor, asbestshuvor, rivningshake, el. handlyktor, gasavstängningsnyckel m. m. samt skyfflar och piasavakvast. Längst bak finnes tvenne sidofack vari å ena sidan förvaras handskumspruta och å andra sidan dunk för skumvätska (eller reservbensin). I fack åtkomligt bakifrån (bild 4) är plats beredd för livräddnings sax, sprängsegel, friskluftsslang och tvenne koloxidutrustningar samt slangbroar (eller 200 m. slang och slangbroar) ovanpå detta fack (koffert) har på särskild ställning placerats 2 st. slangrullar (200 m.) under ett kapell. Inuti manskapshytten har plats beretts för kometstrålrör, portabel strålkastare (Aga) tvenne kemiska eldsläckningsapparater samt livlinor för manskapet. I ett mindre fack på vardera sidan, konstruerat för åtkomst av bakfjäderens främre fjäderbultar, förvaras större domkraft med tillbehör, reservolja till motorerna och s. k. stormlyktor.

Å karosseriets ömse sidor äro steg anbragta i infällningar för lättare tillgång till å taket befintligt stegmateriel, bestående av 4 st. skarvstegsdelar och 1 st. avbröstbar mek. steg (Wibe 18 m. mod. CHNT) eller 12 m. utskjutssteg.

Förarsäte, tak och övre delen av väggarna i såväl förar- som manskapshytt äro klädda i rödbrunt skinn. Till utrustningen i övrigt hör fast strålkastare och centralt manövrerbar belysning i samtliga fack, ävensom dragkrok för transportabel motorspruta.

Då brandkåren genom avtal med kringliggande kommuner uttrycker till eldsläckning utanför stadsgränsen användes för dylika ändamål den ena bilen. Av denna anledning skiljer sig utrustningen i så måtto att denna bil i stället för viss livräddningsmateriel är utrustad med

ytterligare 200 m. tryckslang (inalles 900 m.) och utrustad med utskjutsstegi i stället för mek. steg.

Karosserierna äro konstruerade av brandmästare Magnus Ahlneck i Eslöv och byggda vid Klippans karosserifabrik, Klippan. Pumpen har levererats och monterats av A.-B. Pumpindustri, Göteborg, och som leverantör av chassierna står A.-B. Eslövs Bilcentral. Måleriarbetet har utförts av firma Nordbeck & Ryberg i Eslöv, och har vattentankens montering och vissa detaljarbeten utförts vid brandkå-

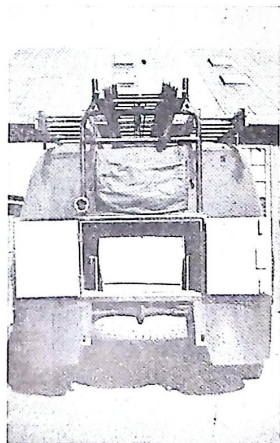

Bild 4.

rens verkstad. Kostnaden för båda bilarna har uppgått till 18,500 kr. (9,250 kr. pr st.).

Vid konstruerandet av karosserierna sattes följande fordringar: skydd och bekvämlighet för personalen, ensartad packningsplan, möjlighet att med liten personal åstadkomma ett snabbt och effektivt ingripande (medfört vattenförråd) samt möjlighet att med egen styrka åstadkomma seriekörning vid långa slängledningar.

Magn. Ahlneck.

Till Luftskyddsinspektionen.

Med anledning av Luftskyddsinspektionens skrivelse nr 174 Bt D/1941 av den 6 mars rörande automatisk brandalarm får Svenska Brandbefälsföreningen anföra följande.

Avsikten med den automatiska brandalarmen är i främsta rummet att särskilt under icke arbetstid skapa tillförlitlig kontroll i förebyggande syfte inom industri- och andra anläggningar, där stora värden finnas. Den automatiska brandalarmens väsentligaste uppgift är således att komplettera eller helt ersätta den kontroll, som under arbetstid utövas av inom anläggningen sysselsatta. Att kraven på tillförlitligheten hos ett dylikt alarmsystem med nödvändighet måste ställas höga, torde vara uppenbart. Ett eftersättande i detta avseende kan leda till ett rakt motsatt resultat än det eftersträfvade.

Det kanske värdefullaste säkerhetsmomentet i den automatiska brandalarmens tillförlitlighet torde vara dess anslutning till brandkårens alarmeringscentral. Härigenom bortfaller de olägenhetsmoment, som alltid får anses föreliggande då tillförlitligheten helt skall vara beroende av en eller ett par personers vaksamhet och ansvarskänsla. Anslutningen till brandkårens alarmeringscentral innebär ävenledes en säkerhet för att brandkårens ingripande sker inom kortast möjliga tidsförlopp.

Beträffande de fordringar ur säkerhetssynpunkt, som böra ställas på ett automatiskt brandalarmsystem avsett att anslutas till brandkårens alarmeringscentral, måste först och främst framhållas, att dessa givetvis ej få vara mindre än de fordringar, som i samma avseende ställas på moderna brandtelegrafsystem. Ett åsidosättande

häruiti skulle innebära en tillbakagång i fråga om standarden av brandkårens förbindelseväsen.

Följande huvudkrav måste från brandkåren ställas på ett automatiskt brandalarmsystem avsett för anslutning till en brandkårs alarmeringscentral:

1) att *samtliga* ledningar, alarmkontakter, termokontakter och övriga organ, som äro verksamma för alarmsignals utlösning och överförande till brandkårens alarmeringscentral, skola stå under ständig vilströmskontroll eller på annat lika betryggande sätt kontinuerligt kontrolleras,

2) att ledningar och termokontakter skola monteras så att de bli va i högsta möjliga grad skyddade mot avsiktlig eller oavsiktlig åverkan,

3) att alarmsignaler signaleras till brandkårens alarmeringscentral,

4) att fel på den lokala anläggningen antingen detta uppstått genom avsiktlig eller oavsiktlig åverkan eller på annat sätt signaleras till brandkårens alarmeringscentral som "felsignal",

5) att där felsignaler överföras till alarmeringscentralen detta sker på sådant sätt att någon förväxling med alarmsignaler ej kan äga rum.

I sammanfattning innebär ovanstående att ett automatiskt brandalarmsystem skall vara så anordnat, att funktionsdugligheten hos alla i systemet ingående organ, som medverka vid alarmsignalers avgivande och överförande, står under ständig kontroll genom brandkårens kontrollorgan av brandkårens telegrafvakt.

System i vilket ovanstående fordringar ej uppfyllas, måste enligt

föreningens på praktiska erfarenheter grundade uppfattning anses mindre tillfredsställande, varför dylika system ej böra godkännas då det gäller att skydda större ekonomiska värden samt materiel och förråd, som äro av stor betydelse för vår nationella beredskap.

I detta sammanhang må därjämte anföras.

Ett annat syfte, som automatisk brandalarm under senare år ansetts böra tjäna, är att ersätta den undersökning, som omedelbart efter eller under pågående bombanfall skall utföras av de s. k. husbrandvakterna inom industrien och hemskyddet, varigenom vid bombanfall utbruten eldsvåda inom byggnad rapporteras till husbrandvaktens uppehållsplats.

För dessa anläggningar i mindre omfattning huvudsakligen för vindar över bostadshus och andra likvärdiga objekt bör man sträva efter att komma fram till ett automatiskt brandalarmsystem, som så vitt möjligt uppfyller de fordrin-

gar, som framställts i det föregående för att möjliggöra anslutning till brandkär och som samtidigt är så prisbilligt, att kostnaderna ej verka hämmande för en mera allmän anskaffning av sådana mindre anläggningar. Till dess att ett sådant relativt mindre kostbart system konstruerats böra mindre fordringar ställas på sådana automatiska brandalarmsystem, som i huvudsak avses för vindar över bostadshus och andra därmed ur brandskyddssynpunkt likvärdiga objekt. En sådan anläggning bör dock helst både vad avser ledningar och termokontakter vara vilströmskontrollerad för att i möjligaste mån förhindra, att systemet kan sättas ur funktion utan att signal härom erhålles.

Växjö den 4 april 1941.

På Svenska Brandbefälsföreningens vägnar:

Helge Forssman.

/ Holger Rosencrantz.

Anslutning av vattensprinkleranläggningar till brandtelegrafnät.

Enligt för vattensprinkleranläggningar gällande och av försäkringsbolagen utfärdade föreskrifter ingår alltid i en anläggning en s. k. turbinklocka. Denna är genom en särskild rörledning förbunden med anläggningens huvudventil på sådant sätt, att när en sprinkler träder i funktion, vatten tryckes in i rörledningen och påverkar ett turbinhjul, som sätter klockan i funktion. Denna anordning är till för att genom klocksignaler tillkalla personal, som kan ingripa för att efter släckningen avstånga vattentillförseln samt om nödvändigt biträda med släckningen.

Då man har att räkna med, att signalen från en signalklocka ej alltid uppfattas, eller att de som hör signalen ej veta vad anledningen är och således ej kunna vidtaga åtgärder, har det alltid varit ett önskemål att få vattensprinkleranläggningarna anslutna till brandkären.

Ett stort antal av de i Stockholm befintliga vattensprinkleranläggningarna samt även några i landsorten ha tidigare anslutits till brandkären över brandtelegrafnätet för signalering direkt till brandstationen, när anläggningen kommer i funktion. Dessa anslut-

för
brandalarm
flyglarm

Många olika typer och storlekar. Stor
hörbarhet — Ringa luff- eller ångförbruk-
ning — Oberoende av elektrisk ström.

KOCKUMS
MEKANISKA VERKSTADS AKTIEBOLAG
Malmö

ningar ha hittills ställt sig relativt dyrbara, då därvid använts samma centralutrustning som för automatiska brandalarmanläggningar.

Då det både från olika brandkärrens sida och även från industriernas sida förelegat ett stort intresse av att få vattensprinkleranläggningar anslutna till brandtelegrafnätet, har L. M. Ericssons konstruerat en speciell centralapparat för uppnående av en sådan anslutning till en avsevärt lägre kostnad än tidigare. En anslutning genom denna centralapparat blir fullt effektiv, även om den ej ur säkerhetsynpunkt motsvarar — och ej heller behöves uppfylla — så utomordentligt höga anspråk, som fordras vid anslutning av automatiska brandalarmanläggningar.

Centralapparaten består av en

stomme av betsad och bonad ek, vilken på framsidan är försedd med en dörr, bakom vars glasruta ett signalverk med tryckknappsutlösning är monterad. Innanför dörren finnes förutom signalverket en telefonanordning för telefonförbindelse med brandstationen, voltmeter med tryckknapp för kontroll av det för driften erforderliga batteriet, tryckknapp för återställning efter larmsignal. På stommens ryggstycke äro monterade reläer m. m. samt kopplingsklämmor för anslutning av batteri, brandskåpsledning, lokal alarmanläggning, jord och extra signalklocka, den senare parallellkopplad med en ovanpå centralapparaterns stomme befintlig signalklocka.

Anläggningen är avsedd att drivas från 12 eller 24 V batteri,

lämpligen torrelement. Med tanke på detta har för spänningsmätningen ett belastningsmotstånd inlagts parallellt med voltmetern. För spänningsmätning provas batteriet automatiskt över belastningsmotståndet, varigenom man erhåller normalt utslag på voltmetern endast i det fall batteriets kapacitet är tillräcklig för utlösning av alarmsignalen.

Anläggningen arbetar efter arbetsströmprincipen. Vid alarm från en till centralapparaten ansluten kontaktnordning i sprinklersystemet slutes ström till reläet i brandskåpet, som får fasthållning över sin egen kontakt och återställningsstryckknappen. Reläet sluter i sin tur ström till signalverkets utlösningsmagnet, som utlöser signalverket. När signalverket löpt ut, brytes kontrollkontakten i signalverket. Samtidigt slutes över en av reläets kontakter ström till signalklockan ovanpå centralapparaten och event. anslutna extra signalklockor. Dessa signalklockor fortsätta att ringa till dess brandskåpets dörr öppnats och återställningsstryckknappen intryckts. Dörren är försedd med en spärranordning, som förhindrar att dörren därefter stänges förrän signalverket är uppdraget. Härigenom er-

hålls en kontroll på att signalverket efter en avgiven alarmsignal åter uppdrages.

För att effektivt kunna prova en ansluten sprinkleranläggning, bör ledningen från sprinklerkontakten dragas i slinga. Vid intryckning av provknappen erhålles ström över ledningsslingan till reläet, varvid såväl slingan som brandskåpet provas.

Till en centralapparat av denna typ kunna även anslutas hotellbrandalarmanläggningar.

Brandalarmanläggningar i hotell och pensionat äro i regel utförda som lokala anläggningar utan anslutning till brandtelegrafnätet. Den nu beskrivna centralapparaten möjliggör dessa anläggningars anslutning. Härigenom uppnås att en lokal alarmsignal automatiskt överföres till brandkåren, vilket nu i regel ej är fallet vid anläggningar inom hotell och pensionat.

I centralapparaten finnes som ovan nämnts en telefonapparat huvudsakligen avsedd att användas vid anläggningens provning. Genom telefonapparaterna har man möjlighet att erhålla direkt förbindelse med brandstationen eller event. polisstationen i det fall, att brandalarmanläggningen är utförd som en kombinerad brandalarm- och polisalarmanläggning.

Stockholm den 2 april 1941.

Gösta Bergh,
civilingenjör.

Mössmärken
Gradbeteckningar
Armbindlar
Tjänsteålderstecken

Aug. Holts Gulddragerifabriks A.-B.

Mästersamuelsgatan 67

STOCKHOLM

Kronobergs läns Brandkårsförbund

anordnar utbildningskurs för brandbefäl och sprutmaskinister den 19—21 maj med förläggning till brandkåren i Växjö. I anslutning härtill äger förbundets årsmöte rum den 21 maj i Alvesta.

Redogörelse

över

Svenska Brandkårernas Riksförbunds verksamhet 1940.

Liksom föregående år har Riksförbundet rönt stort intresse från myndigheter, brandförsäkringsinrättningar och enskilda. Verksamheten har fortgått för organiserande av nya kårer och propaganda härför har bedrivits genom tidskrift, föredrag och film.

Under årets första månader var sekretariatets verksamhet bl. a. inriktad på att bringa hjälp till Finlands brandkårer. För att dryfta denna fråga deltog sekreteraren i ett möte i Göteborg vid vilket närvaro brandcheferna i Stockholm, Göteborg, Köpenhamn och Oslo samt representanter för Svenska, Norska och Danska Kommunalarbetarförbunden samt Norsk Brannvern Forening och Svenska Brandskyddsföreningen. Förbundet har dessutom i samarbete med Svenska Brandskyddsföreningen nedlagt ett stort arbete för anskaffande av materiel av olika slag till de finska brandkårerna.

Förbundet hade även för hjälp till Finland under organisation tvenne brandkårsavdelningar (vardera å två befälhavare och 10 man), som skulle utrustas med 2 motorsprutor och 4 specialbyggda brandbilar jämte annan erforderlig materiel och personlig utrustning. 200,000 kronor hade av "Nationalinsamlingen för Finland" ställts till förbundets förfogande för ändamålet. Fredsslutet gjorde emellertid den avsedda hjälpen obehövlig.

Förbundet har under året liksom föregående år mottagit ett stort antal hänvändelser och uppdrag, vilka avsett ordnande av brandväsendet för samhällen och kommuner m. m.

Enär svårigheten att kunna fylla landets slangbehov under året varit mycket stor har förbundet sökt få fram en intensifiering av slangfabrikationen inom landet samt stimulerat till inköp utomlands av såväl slang som råvara för vävning av slang.

Sedan av Luftskyddsinspektionen från länsstyrelserna infordrade uppgifter visat, att omedelbar förstärkning av brandväsendet inom ett stort antal kommuner var nödvändig, i det att befintligt antal motorsprutor och kvantitet brandslang i många fall vore otillräckligt, anhöllo Svenska Brandkårernas Riksförbund och Svenska Brandskyddsföreningen i gemensam skrivelse, att Luftskyddsinspektionen måtte söka åvägabringa,

att genom statlig myndighet täckandet av ett förstahandsbehov av 1000 motorsprutor med vardera 400 m. brandslang säkerställdes genom centrala inköp,

att de orter, som ur luftskyddssynpunkt särskilt kräva ökad brandberedskap, i första hand bleve tilldelade dylik materiel samt

att kostnaderna för kommunerna i görligaste mån nedbringades genom statsanslag.

Kungl. Maj:t begärde och erhöll av riksdagen medel för inköp av 1200 motorsprutor, vilka till största delen tillverkats inom landet och distribuerats under år 1940, varvid ett stort antal kommuner genom bidrag av statsmedel erhölet motorsprutorna till väsentligt reducerat pris eller i vissa fall kostnadsfritt.

I gemensamma skrivelser till brandstyrelserna i samtliga städer, köpingar och municipalsamhällen samt till kommunalnämndsordförandena i större landskommuner hava Luftskyddsinspektionen, Svenska Brandkärernas Riksförbund och Svenska Brandskyddsföreningen framhållit nödvändigheten av att snabba åtgärder vidtagas för brandväsendets effektivisering.

I gemensam skrivelse hava Svenska Brandkärernas Riksförbund och Svenska Brandskyddsföreningen samt Svenska Kommunalarbetsförbundet anhållit, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder för anordnandet av en statlig brandskola samt att i brandstadgan eller de kommunala brandanordningarna måtte intagas bestämmelser av innehåll, att utbildning vid brandskolan skall vara obligatorisk för vinande av heltidsanställning såsom brandchef, brandmästare eller brandförman vid yrkesbrandkår.

En av Kungl. Maj:t tillsatt brandskolekommitté har också under året utarbetat förslag till statlig brandskola och till kompetensfordringar för heltidsanställd brandkårspersonal. Regeringen har ställt i utsikt att proposition om anslag för skolans verksamhet under budgetåret 1941—1942 kommer att framläggas.

Sakkunniga, som tillkallats av Luftskyddsinspektionen, hava uppgjort preliminärt förslag till en för hela riket gällande brandlag, var-

vid samarbete ägt rum med representanter för förbundet.

I en gemensam skrivelse till försvarsstaben hava Svenska Brandkärernas Riksförbund och Svenska Brandskyddsföreningen anhållit, dels att brandbefäl inom luftskyddsorther A och B samt inom viktigare industrier, som ej betraktas såsom luftskyddsorther, ävensom brandkonsulenterna i länen måtte befrias från militärinkallelse, dels att skorstensfejaremästare och deras gesäller i de större städerna i möjligaste mån skola befrias från inkallelse.

Förbundets sekreterare har deltagit i arbetet inom Delegationen för brandtekniskt industriluftskydd. Ett 40-tal brandingenjörer ha för denna delegations räkning ägnat en betydande del av sin tid åt särskild inspektion av större industrietablissemang.

Till förbundet har från länsförbund och brandkårer inkommit anhållan att förbundet måtte söka få till stånd en ändring i taxan för eldsläckningshjälp på grund av ökade priser å bensin och materiel. Centralstyrelsen har remitterat ärendet till Arbetskommissionen i och för upprättande av förslag.

Då olika tolkningar beträffande ersättning för skogseldsläckning gjort sig gällande har förbundet i samråd med representanter för Luftskyddsinspektionen och Brandskyddsföreningen uppgjort ett förslag till ändring av den nya skogsbrandlagen.

Förbundet har under året utdelat fem stipendier till ett sammanlagt belopp av kr. 1,400:—.

Årsmötet 1940 försiggick i Stockholm tillsammans med Svenska Brandskyddsföreningen under mycket livlig anslutning. Redogörelse har influtit i Brandkärstidskrift.

Centralstyrelsen har under året haft två sammanträden. Den har utgjorts av:

Landshövding B. Hammarskjöld, ordf., vald t. o. m. förbundsmötet	1943
Landshövding A. Rodhe, v. ordf.	1942
Landshövding T. Löfgren	1942
Direktör G. Bylund, kassaförvaltare	1941
Överstelöjtnant R. Stridbeck	1943
Rektor G. Eliasson	1943
Direktör N. Nordengren	1941
Domänintendent B. Nilsson	1942
Brandchef A. Hæggröm	1941

Styrelsen har under året gjort en stor förlust i det att dess energiske och alltid uppslagsrike och för sitt kall intresserade ledamot direktör N. Nordengren den 13 dec. avled.

Sekreterare och föreståndare för Centralstyrelsens expedition:

Kapten E. Gillner.

Följande personer hava under året som brandkonsulenter varit Riksförbundet behjälpliga i dess upplysningsarbete:

Kapten E. Gillner, Stockholm,
 Kapten F. Kylberg, Wattholma,
 Brandchef M. Ejdvik, Klättrineholm,
 Brandchef A. Leijonhufvud, Linköping,
 v. Brandchef G. Thorö, Jönköping,
 Överstelöjtnant H. Forssman, Växjö,
 Brandchef A. R. Florin, Kalmar,
 Brandchef C. Lindström, Visby,
 v. Brandchef S. Westling, Karlskrona,
 Löjtnant F. Rosenberg, Eslöv,
 Brandmästare R. Dahlström, Falckenberg,
 Brandchef N. Grönvall, Göteborg,
 Brandkapten C. Bergström, Göteborg,
 Brandchef J. Carlström, Mölndal,
 Överstelöjtnant R. Stridbeck, Borås,
 Brandchef B. Thorell, Trollhättan,
 Brandchef S. Hultman, Skövde,
 Brandchef A. A. Engström, Karlstad,
 Brandchef G. Ekestubbe, Arvika,
 f. d. Överbrandmästare A. W. Svensson, Örebro,
 Brandchef O. Clarholm, Västerås,
 Brandchef J. A. Carlson, Leksand,

Brandchef R. J. Panniér, Söderhamn,
 Brandchef W. Tell, Härnösand,
 Brandförman A. R. Berg, Östersund,
 Major K. Ekdahl, Umeå, och
 Brandchef C. Cahier, Luleå.

Centralstyrelsen har haft tillfredsställelsen att för förtjänstfullt arbete inom brandskyddsverksamheten utdela följande belöningar:

Riksförbundets medalj i guld till landshövdingen m. m. A. von Sneidern samt 16 silver- och 23 bronsmedaljer.

Länsförbunden.

Instruktionskurser å 2 å 3 dagar hava varit anordnade av Stockholms, Jönköpings, Kronobergs, Kalmar, Blekinge, Gotlands, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs, Örebro, Gävleborgs, Västernorrlands Västerbottens och Norrbottens läns brandkårsförbund. Dessutom har Skånska Brandkårsförbundet å Alnarp haft en kurs för motorsprutskötare.

Instruktionskurser hava sålunda icke hållits i mera än 14 förbund. Betydligt flera kurser voro planerade, men måste på grund av kom-

munikationssvårigheter och militärinkallelser uppskjutas till kommande år.

Kårerna.

Antalet anslutna kårer uppgår när denna redogörelse avfattas (april 1941) till 1,518. Under året hava 153 kårer tillkommit.

Antalet nybildade kårer under året är osedvanligt stort i jämförelse med föregående år detta oaktat konsulentverksamheten på grund av tidsläget icke kunnat bedrivas i den utsträckning, som varit önskvärd.

Försäljning av broschyrer och utbildningsreglementen har under året skett i större skala än vanligt.

Konsulentverksamheten.

I samband med årsmötet i Stockholm har ett konsulentmöte ägt rum den 30 augusti. Av Riksförbundets konsulenter hava utförts inspektioner och lämnats råd och anvisningar vid sammanlagt 785 besök hos kårerna. Dessutom hava 188 besök gjorts i och för organiserande av nya kårer.

Arbetskommissionen.

Arbetskommissionen har under året haft tvenne sammanträden. Det för brandväsendet betydelsefulla standardiseringsarbetet å brandmateriel har under året pågått. Ett meddelande nr 25 ang. vattentags anordnande har utgivits.

Riksförbundets ekonomi.

Beträffande Riksförbundets ekonomi hänvisas till bilagd redogörelse från förbundets kassaförvaltare. Förbundet har hos Kungl. Maj:t anhållit om ett statsanslag för budgetåret 1941/1942 å kr. 5,000:—, i statsverkspropositionen har upptagits kr. 2,000:—.

Tidskriften.

Förbundets offentliga organ, Brandkärstidskrift, har utkommit med 12 nummer under året.

Genom expeditionen har utbyte av tidskrifter skett med Svenska Brandskyddsföreningen, Svenska Stadsförbundet, Svenska Landskommunernas Förbund, Sveriges Skorstensfejaremästares Riksförbund, Sveriges Skorstensfejareförening, Jordbrukar-Ungdomens Förbund, Gjallarhornet, Assurans, Djurvännernas Tidning samt med Dansk Brandværn komité, Dansk Brandinspektør Forening, Brandskyddsföreningen i Finland, Norsk Brannvern Forening, Feuerwehr-Zeitung, Berlin, Deutscher Feuer-schutz, Berlin och Der Brandschutz, Wien.

Stockholm i april 1941.

BO HAMMARSKJÖLD.

Ordförande.

/ Erik Gillner.

Tablå över Svenska Brandkärernas Riksförbunds ekonomiska ställning den 31 december 1940.

Ingående Balansräkning den 1 januari 1940.

Tillgångar:	0:—	Skulder:	17,223:16
Kassa	0:—	Balanserade medel	17,223:16
Inventarier	0:—	Allmänna Brandförsäkrings-	
Broschyrer m. m. (2,293:—) ..	0:—	verkets gåvofond	25,000:—
Propagandafilmen	0:—	Kåravgifter	360:—
Utbildningsregl. (300:—) ..	0:—	Diverse räkningar	2,035:50
Tidskriften	2,000:—	Tidskriften	618:—
Anslag	300:—	Eldsläckningsläran	3,742:05
Sv. Brandskyddsföreningen ..	218:75		
Bankräkningar	46,459:96		
	<u>Kronor 48,978:71</u>		<u>Kronor 48,978:71</u>

Vinst- och Förlusträkning den 31 december 1940.

Utgifter:	7,487:28	Inkomster:	13,750:—
Sekreterarens lön	7,487:28	Kåravgifter	13,750:—
Styrelse o. revisorer 1,355:60		Personliga avgifter 275:—	
Sekr. resor m. m. 1,607:50		Utbildningsregl. .. 401:50	
Porton och frakter.. 795:33		Broschyrer	1,114:60
Trycksaker	1,619:99	Räntor	1,853:08
Exp.-kostnader 3,325:51		Anslag	
Diverse utgifter .. 273:—		statsanslag 3,000:—	
Medaljer	242:20	bidrag från för-	
Propagandafilmen .. 79:25		säkringsbolag 17,850:—	20,850:—
Skatter	253:14		
Standardisering av			
brandmateriel .. 1,000:—	10,551:52		
Arbetskommissionen	1,450:35		
Diverse utredningar	115:55		
Tidskriften	4,395:45		
Konsulentverksamheten			
konsulentmöte .. 3,454:93			
organisationsarv. 1,000:—			
instr.-kurser 4,350:—	8,804:93		
Understöd till vissa länsförb. 300:—			
Stipendier	1,400:—		
Balanserade medel (årets över-			
skott)	3,739:10		
	<u>Kronor 38,244:18</u>		<u>Kronor 38,244:18</u>

Utgående Balansräkning den 31 december 1940.

Tillgångar:	0:—	Skulder:	25,000:—
Kassa	0:—	Allmänna Brandförsäkrings-	
Propagandafilmen	0:—	verkets gåvofond	25,000:—
Inventarier	0:—	Kåravgifter	710:—
Utbildningsregl. (300:—) ..	0:—	Tidskriften	882:—
Broschyrer (1,247:—)	0:—	Eldsläckningsläran	3,742:05
Obligationer	10,000:—	Diverse räkningar	2,140:—
Bankräkningar	41,369:64	Balanserade medel	20,962:26
Räntor	66:67		
Tidskriften	2,000:—		
	<u>Kronor 53,436:31</u>		<u>Kronor 53,436:31</u>

Stockholm den 31 december 1940.

G. B y l u n d.

Revisionsberättelse.

Undertecknade, som utsetts att granska Svenska Brandkårernas Riksförbunds räkenskaper omfattande tiden för verksamheten år 1940, hava denna dag fullgjort detta uppdrag och få härmed avgiva följande berättelse.

Räkenskaperna äro förda med största noggrannhet, fullständigt verifierade och i allt överensstämmande med däröver upprättad vinst- och förlust- samt utgående balansräkning.

Räkenskaperna äro först kontrollerade av särskild siffergranskare.

Vi hava tagit del av Centralstyrelsens protokoll och hava däremot intet att erinra.

Då revisionen i övrigt ej givit skäl till anmärkning få vi tillstyrka full ansvarsfrihet åt såväl styrelse som kassaförvaltare för den tid räkenskaperna omfatta.

Stockholm den 7 april 1941.

K. H. Modén.

C. L. Sabelström.

Inkomst- och utgiftsstat för år 1941 för Svenska Brandkårens Riksförbund.

<p>Balanserade medel 20,962:—</p> <p><i>Egna inkomster:</i></p> <p>Brandkårsavgifter, enskilda medlemsavgifter, försäljning av utbildningsreglementet o. diverse inkomster 16,238:—</p> <p>Avkastning från Brandverkets gåvofond 1,000:—</p> <p><i>Bidrag:</i></p> <p>Statsanslag 2,000:—</p> <p>Bidrag från Brandförsäkrings- inrättningar 17,800:—</p> <p>Dessutom lokala bolags bidrag till läns- eller provinsbrand- kårsförbund, som beräknats motsvara minst 50,000:— kronor</p> <hr style="width: 20%; margin-left: auto; margin-right: 0;"/> <p style="text-align: right;">Kronor 58,000:—</p>	<p>Avlöning till sekreteraren 8,000:—</p> <p>Övriga utgifter för expedition och kassa, kostnader för konsulent utan distrikt, för propaganda och samarbete med Brandskyddsföreningen och andra korporationer, ävensom styrelsens och sek- reterarens reseersättningar m. m. 11,000:—</p> <p>Arbetskommissionen 1,800:—</p> <p>Diverse utredningar 1,200:—</p> <p>Tidskriften 5,500:—</p> <p>Konsulentverksamheten:</p> <p>a) Konsulentmöte .. 3,500:— Till konsulenter för nya kårer .. 1,000:— Bidrag till loka- la instr.-kurser .. 8,500:— 13,000:—</p> <p>b) Understöd till lokala för- bunds verksamhet 1,000:—</p> <p>Till stipendier för yrkesutbild- ning att disponeras av V. U. 1,500:—</p> <p>Balanserade medel 15,000:—</p> <hr style="width: 20%; margin-left: auto; margin-right: 0;"/> <p style="text-align: right;">Kronor 58,000:—</p>
--	---

Dalarnas Brandkårsförbund

anordnar utbildningskurs för brandbefäl och brandmän i Leksand den 4—6 juni samt håller årsmöte å samma plats den 7 juni.

Rättelse.

I "Brandkårstidskrifts" häfte 3/1941 har undertecknad uppgivit, att vid Skövde brandkår en dödsolycka förorsakats av användandet av rökmask. Brandchefen i Skövde har meddelat, att ingendera av de två vid kåren inträffade dödsolyckorna har sin grund i rökförgiftning, vilket härmed till rättelse meddelas.

S. E. J.

Den första brandskyddskursen i landet för ledare inom SLS.

Gruppenbild av deltagarna. I mitten rektor Gustaf Eliasson.

Under en vecka har på Lantmannaskolan i Svalöv hållits en kurs i brandskydd och luftskydd. Kursen, som anordnats i samarbete med Svenska landsbygdens studieförbund och Skånska brandkårsförbundet, är den första i sitt slag i landet. Initiativtagare till densamma har varit brandkårsförbundets allt i allo, rektor Gustaf Eliasson i Svalöv.

Deltagare i kursen ha främst varit ledare för studiecirklar inom SLS. Inalles ha omkring 90 deltagare bevästat kursen. Ett ännu större antal hade önskat att få vara med men kunde av utrymmesskäl ej mottas. Syftemålet med denna upplysningsverksamhet är att sprida kännedom om brandskyddets metodik och betydelse bland landsbygdens ungdom och meningens är, att studiecirkelarna skola upp detta ämne på sina arbetsplaner.

Kursen har bekostats av Skånska brandkårsförbundet och de skånska häradsbolagen, vilka sistnämnda lämnat stipendier till del-

tagarna från resp. verksamhetsområden i sådan utsträckning, att kursdeltagarna haft hela kursen kostnadsfri inkl. reseersättning till och från kursorten. Brandkårsförbundet har bestritt kostnaderna för undervisningen. Föreläsarna vid kursen har varit: arkitekt G. Beijer, Lomma, rektor Gustaf Eliasson, Svalöv, v. brandchef H. Hällebrand, Kristianstad, jägmästare M. Juhlin-Dammfelt, Ljungbyhed, ingenjör K. Jungholm, Hässleholm, länsnotarie E. Kvistberg, Malmö, agronom Harald A:son Moberg, Alnarp, brandkonsulent Folke Rosenberg, Eslöv, och försäkringsdirektör Birger Rudling, Stockholm.

Som bevis på den energiska och målmedvetna verksamhet, som bedrivs av Skånska brandkårsförbundet, förtjänar även nämnas, att förbundsstyrelsen planlägger ett mycket stort utbildningsprogram i syfte att höja den tekniska yrkeskunnigheten hos brandkärernas motorskötare. För detta ändamål kommer att anordnas tvådagarskurser för denna personal. Då till

förbundet anslutna brandkärer nu närmar sig talet 250, och då varje kår bör ha två sådana motorskötare utbildade, blir detta icke mindre än 500 kursdeltagare. Vid varje sådan kurs kan endast mottas 24 deltagare, varför det måste hållas ej mindre än 20 sådana kurser.

Det är härvid att märka att Skånska brandkårsförbundet helt naturligt måste åta sig ansvaret för utbildningen av eldsläckningspersonalen inom landsbygdens luftskyddsorganisationer. Förbundet kan också glädja sig åt verksam under stöd från skilda håll. De skånska häradsbolagen lämna med något enstaka undantag årliga bidrag till förbundet med belopp utgående efter 10 kr. pr miljon försäkringsvärde. Flertalet kommuner lämna även årliga bidrag och Skånska Städernas brandförsäkringsinrättningar ha ansett verksamheten förtjäna deras stöd i form av årliga bidrag.

Den egentliga avslutningen ägde rum den 28/2 i samband med ett samkväm. Vid detta hade bl. a. ordföranden i Skånska brandkårsförbundet, landshövding A. E. Rodhe, Kristianstad, och representanter för brandförsäkringsväsendet kommit till ståndes.

Rektor Eliasson hälsade välkommen och vände sig särskilt till landshövding Rodhe och uttryckte sin glädje över det intresse landshövdingen visar för de frågor, som röra vårt brandskydd.

Ombudsman Anders Jönsson, Hässleholm, frambar S. L. S. tack till Skånska brandkårsförbundet och speciellt till rektor Eliasson för initiativet till den anordnade kursen. Han tackade de nitiska och intresserade föreläsarna samt häradsbolagen för deras frikostiga ekonomiska bistånd för kursens hållande. Han hoppades, att kursen burit god frukt för deltagarna, bland vilka glädjande nog räknas ett flertal unga kvinnor. Det är inte säkert att man på en veckas

tid blivit en fullärd brandman eller brandkvinna, men de impulser och de uppslag, man erhållit under kursdagarna, komma säkert att spridas ute i bygderna i de många studiecirkelarna.

Kamrer Esbjörn Håkansson i Billeberga, uttryckte häradsbolagens glädje över den pågående kursen, ett initiativ som man sätter mycket stort värde på. En av kursdeltagarna, Sven A. Henriksson, Kristianstad, höll ett högt uppskattat anförande på sina kamraters vägnar, varvid han särskilt vände sig till rektor Eliasson och tackade denne för hans uppothandlade arbete och intresse för kursdeltagarna. Rektor Eliasson har, sade han, i många år arbetat för ett förbättrat brandskydd på vår landsbygd. Han har dessvärre ofta mötts av motgångar, särskilt när det gällt anslag till föreningen från kommunerna. I vissa kommuner har man fortfarande åsikter som gå i stil med de gamla halm-taken, tyckte tal, men han hoppades att rektor Eliasson i fortsättningen skulle få ökad framgång i sitt brandskyddsarbete nu när han vänt sig till ungdomen. Han kan vara förvissad om att vi, som bevisat denna kurs, komma att göra vårt bästa av vad vi fått lära och höra av kunniga föreläsare.

Slutligen talade försäkringsdirektör Rudling, Stockholm, och landshövding Rodhe. Den senare frambar först ett tack till alla som medverkat till kursens tillkomst och till dem som understött densamma ävensom till föredragshållarna och icke minst till kursdeltagarna för deras visade intresse. Talaren berörde vidare brandskyddets gemensamma stora uppgifter. Det gäller ingenting mindre än att skydda och bevara våra hem, och detta är lika viktigt i fred som i krig.

Ett angenämt samkväm följde, varvid sång utfördes av kantor Espling och musik av stråkkapell.